

Nanoūdens – mūsu dzīve un potenciāls

Ūdens klāj apmēram 3/4 zemeslodes, tostarp okeāni, jūras, virszemes un pazemes ūdeņi aizņem 71%, taču saldūdens no visiem ūdeņiem ir tikai 2,8%. Aptuveni 1% no tā ir gruntsūdens, upju, ezeru un strautu ūdens, kas nodrošina visa dzīvā eksistenci. Lai uzturētu dzīvību, cilvēkam dienā jāizdzer apmēram 1–2 l ūdens, neskaitot to, ko viņš uzņem ar ēdienu. Bez pārtikas cilvēks var izdzīvot ne ilgāk par trim nedēļām, bez ūdens – tikai trīs dienas, bez elpošanas – ne vairāk kā trīs minūtes.

Līdz šim zinājām, ka ūdenim ir trīs agregātstāvokļi: šķidrās, cietās un gāzveida. Nu atklāts ceturtais. Par šo grandiozo atklājumu un tā pavērtajām perspektīvām stāsta fiziķe, fizioterapeite, bioelektrogrāfijas speciāliste NATĀLIJA DVORKINA un kliniskais psihologs GRIGORIJS DVORKINS.

JAUNS ATKLĀJUMS – NANOŪDENS

Natālija Dvorkina

Lai kurā valstī mēs viesotos, visur nākas konsultēt cilvēkus, kuri sūdzas par dažādiem psihes traucējumiem. Arī tādiem: labi situēta ģimene, ideālas analīzes, bet neizdodas ieņemt bērnu. Tragēdija milzīga! Toties mūsu ārstētajās ģimenēs jau piedzimuši 16 bērniņi! Pirmais no tiem – puisītis Nātānēls – Izraēlā. Tagad viņam jau desmit gadi. Tie nav brīnumi, bet ķermeniski orientētas psihoterapijas panākums.

Šo metodi izstrādāja Sanktpēterburgas zinātnieks profesors Jevgēņijs Zujevs. Viņš ir Grigorija Dvorkina skolotājs. Tā mani ieinteresēja. Gribēju zināt, kas notiek organismā pēc mūsu psihoterapijas, ja reiz Dievs sāk piešķirt bērņus.

Šogad Rīgā mūsu pacientiem piedzima dvīņi – puisītis un meitenīte. Un tā mums bija vislielākā dāvana, jo apliecināja, ka ķermeniski orientēta psihoterapija ir pareizais ceļš. Beidzot tikām skaidrībā arī par terapijas iedarbināto atveseļošanās mehānismu. Un šajā ziņā palīdzēja negaidīti atklājumi.

2008. gadā Sanktpēterburgā kongresā *Zinātne, informācija, apziņa* Maskavas Universitātes profesors Vladimirs Vojeikovs paziņoja par grandiozu atklājumu, kas šokēja visus zinātniekus, – ka bez iepriekš zināmajiem trim ūdens stāvokļiem (ciets, šķidrās un gāzveida) eksistē ceturtais. Fundamentālajā zinātnē un medicīnā to sauc par robežūdeni – *interfaciāl* jeb *nanoūdeni*. Par šo parādību jau sarakstītas vairākas

grāmatas, veikti pētījumi. Līdz šim par nanoūdeni neviens neko nezināja, kaut tas atrodams gan dabā, gan dzīvos organismos.

Cilvēki jau senatnē nespēja izskaidrot, kā gājputni bez ūdens un barības spēj veikt šos tālos pārlidojumus, simtiem tūkstošu kilometru. Tagad zinām, ka viņus uztur iekšējā bioenerģija, kas rodas nanoūdenī.

Šīs enerģijas veidošanos cilvēka organismā veicina elpošana. Ielpojām skābekli, kas savienojas ar ūdeņradi, radot ūdeni, tostarp nanoūdeni, kas ir dzīvības pamats.

Lai cilvēki labāk izprastu atklājuma būtību, profesors minēja piemēru ar medūzu, kura simtprocentīgi sastāv no ūdens. Medūza taču ir dzīva! Kā tas iespējams? No kāda ūdens tā sastāv un kādi procesi tajā norisinās? Tikai tagad esam apjautuši, ka nedz dzīvu organismu morfoloģiju, nedz bioenerģiju, kas nodrošina dzīvību un imunitāti, nedz dzīvības funkciju vadību jeb bioregulāciju nav iespējams izprast, neņemot vērā ūdens specifiskās strukturālās un enerģētiskās īpašības. Skaidrs, ka šajā gadījumā nav domāts ūdens kā tads – H_2O , ko veido ūdeņraža un skābekļa molekulas.

Uzskatāmībai minēšu faktus par tā sastāvu asinīs. Piemēram, plazmā ir ap 3 l ūdens, bet eritrocītu virsmas platība sasniedz 5000 kvadrātmētru. Pat nerēķinot klāt citu asins un plazmas elementu virsmas platību, zināms, ka ūdens slāņa biezums uz eritrocītu virsmas nevar pārsniegt 0,6 mkm (mikromilimetru). Ja papēta arī citas

virsmas, izrādās, ka gandrīz visu ūdeni asinīs pārstāv ūdens, kas atrodas uz biopolimēru virsmas. Biopolimēru robežrajonos ir polāri grupējumi, kas ūdeni elektriski polarizē. No H_2O molekulām veidojas daudzslāņainas, polarizētas ūdens struktūras, kas pēc savām īpašībām kardināli atšķiras no šķidruma un ledus. Šo ūdens fāzi sauc par robežūdeni – *interfacial*. **Tieši polarizētais robežūdens ir ne vien dzīvo sistēmu morfoloģijas, bet arī dzīvības pamats. Dzīvības process nav iedomājams bez enerģijas.**

Tātad lielu daļu iekšējā un ārpusšūnu ūdens struktūras veido bionanodaļiņas, kuru izmērs svārstās no dažiem desmitiem līdz vairākiem simtiem nanometru. Tā kā robežūdenim ir savas fiziskās un ķīmiskās īpašības, to likumīgi var saukt par nanoūdeni, bet šo īpašību vadību par hidronanotehnoloģijām. Parādās aizvien vairāk pierādījumu, ka tieši nanoūdens ir daudzu dzīvības procesu pamats. Kaut gan, lai efektīvi īstenotu hidronanotehnoloģijas bioloģijā un medicīnā, vēl ejams garš bionanoūdens pamatīpašību pētniecības ceļš.

2009. gadā kongresā *Zinātne, informācija, apziņa* savā referātā “Ūdens, enerģija un virsma – negaidīta saikne” amerikāņu profesors Džerijs Pollaks turpināja šo tēmu. Ūdenī veidojas un pastāv kaut kādas molekulas. Tās aug, tām piemīt enerģija – gluži tāpat kā šūnām. Tas ir dzīvības rašanās pirmais posms. Profesors izvirzīja hipotēzi, ka dzīvība nav radusies kaut kad sen, tas ir nepārtraukts process.

Ūdens nanomolekula + enerģija = dzīvības rašanās.

Džerijs Pollaks ierosināja izmantot šo enerģiju praktiski. Sanktpēterburgas ārsti psihiatri un psihologi paralēli veica pētījumus Neurožu centrā (vadītājs profesors Vilens Garbuzovs, profesors Genādijs Ponomarenko u. c.), palīdzot cilvēkiem atbrīvoties no stresa, trauksmes un nervu pārslodzes, noņemot saspringtu muskuļu spastiku. Vienlaikus palielinās nanoūdens pārklātās virsmas platība, līdz ar to rodas vairāk bioenerģijas, t. i., paaugstinās imunitāte. Šajos pētījumos liela nozīme ir Kirliana starojuma mērījumiem, kuri palīdz noteikt bioenerģijas daudzuma nozīmi organismā. Jo lielāku platību nosedz nanoūdens, jo augstāks ir bioenerģijas rādītājs un jo vienmērīgāk tā izvietota.

Šādu *Neirožu centru* paredzēts izveidot arī Rīgā uz 11. poliklinikas bāzes. Iniciatori ir fiziķe un fizioterapeite Natālija Dvorkina (Viļņa), psihoterapeite Sandra Pūce (Rīga), ģimenes ārste Daina Lustika (Rīga) un kliniskais psihologs Grigorijs Dvorkins (Sanktpēterburga). Projekts balstīts uz Krievijas un ASV zinātnieku pētījumiem.

DEGOŠAIS ŪDENS

Ir tāds jēdziens kā *ūdens deg* un *asinis deg*. Šis faktors zināms jau vismaz divus gadu simteņus. Degšana nozīmē oksidēšanos. Skābeklim oksidējoties, izdalās enerģija. Šāds process norisinās

arī mūsu organismā. Tieši nanoūdens provocē bioenerģijas izdalīšanos.

Ūdens nozīme oksidācijā jau 18. gs. zinātniekiem nebija noslēpums. Viņi noskaidroja, ka ūdens ir degšanas procesa vidutājs (katalizators). Skābekļa atomi, kas oksidē ķermeņa *degvielu*, ir paņēmti no ūdens molekulas, savukārt atbrīvojušies ūdeņraža atomi atjauno gāzveida skābekļa molekulas. Vienlaikus notiek izmantoto ūdens molekulu reģenerācija. Šis atklājums apsteidza savu laiku gandrīz par diviem gadsimtiem, tāpēc to vienkārši aizmirs. Pēdējo gadu pētījumi to apstiprina. Piemēram, antiķermenīši (molekulas, kas atbildīgas par imunitāti) cilvēka un dzīvnieku asinīs veicina ūdens molekulu oksidēšanos, t. i., izraisa šī šķidruma *degšanu*. Pārsteidzošās reakcijas starpprodukts ir ūdeņraža pārskābe, kas asinīs ātri sadalās skābeklī un ūdenī. Šis process neatbilst mūsu ikdienas uzskatiem par to, ka ūdens nespēj degt. Tas pat šķiet bezjēdzīgi, jo reakcijas gala produkti ir tās pašas vielas, kas reakciju sāka. Patiesībā šī procesa galvenais produkts ir atbrīvojušies enerģija, kas izmantojama imūnajās reakcijās. Ūdens *degšana* ir tikai atsevišķs gadījums tajos stingri kontrolētajos degšanas procesos, kas nemitīgi norisinās visos dzīvajos organismos. 18. un 21. gs. atklājumi par ūdens lomu un piedalīšanos šajos procesos nebūt nav pretrunā ar mūsu zināšanām par *parasta* ūdens īpašībām, jo tas nedeg, bet, tieši otrādi, dzēs liesmu. Acīmredzot **degt, t. i., oksidēties, spēj vienīgi attiecīgi organizēts un strukturēts ūdens**, kas no parastā atšķiras tikpat lielā mērā kā viegli uzliesmojoša koksne no skaidām. Antiķermenīši – lielās olbaltum molekulas izkārto ūdens molekulas tā, ka daļa H_2O katalizē reakcijas starp citām ūdens molekulām un skābekli. Antiķermenīši nav vienīgie ūdens organizētāji, kas piešķir tam gan katalizatora, gan reaģenta lomu enerģiju radošajās oksidēšanās un atjaunošanas reakcijās. Rodas aizvien vairāk liecību par to, ka tāda pati loma var būt arī daudzām citām molekulām un to virsmolekulārajiem kompleksiem. Taču, lai šādas ūdens sistēmas radītu enerģiju un pārveidotu to no vienas formas citā, nepieciešams, lai šīm daļiņām būtu submikroskopiski izmēri, t. i., tām jābūt kā nanodaļiņām, bet to virsmai jāspēj ūdeni polarizēt. Šādu uzdevumu var veikt ne tikai cietās daļiņas, bet arī gāzveida nanoburbuliši – tādi vienmēr ir ūdenī, kas satur izšķīdušas gāzes. Lai šāda ūdens struktūra sāktu darboties, vispirms nepieciešams iekšējs process, kas dotu pirmo impulsu. Tā var būt mehāniska iedarbe, piemēram, ūdens intensīva skalīnāšana, kā to dara, gatavojot homeopātiskos preparātus. Tie var būt elektromagnētiskie lauki un impulsi vai arī ūdens apstarošana, iedarbība ar krāsu vai skaņu.

KUR SATIEKAS DVĒSELE UN MIESA

Grigorijs Dvorkins

Katram no mums ir dvēsele un miesa. Kad dvēsele pamet ķermeni, tas sadalās ķīmiskajos elementos. Dvēseli uzskata par dzīvības avotu, taču rodas jautājums, kur tā savienojas ar ķermeni? Kur ķermenī meklējami tie punkti vai šūnas, kurās notiek šī vienošanās un īstenojas dvēseles un miesas mijiedarbe? Ar kādu materiālu substāncu starpniecību mūsos pulsē dzīvība?

Daudzu zinātnieku pētījumi atklājuši tiešu saikni starp ūdens stāvokli un mūsu emocijām. Izrādījās, ka **cilvēku jūtas un emocijas spēj mainīt ūdens struktūru**. No ķīmijas kursa zinām, ka ūdens ir vide, kurā notiek daudzas ķīmiskas reakcijas. Ja reiz mūsos ir 80% ūdens, tad var secināt, ka tieši **ūdens ir tā vide, kur risinās mijiedarbība starp dvēseli un ķermeni**. Mūsu emocijas, mainot ūdens struktūru, var ietekmēt daudzus organisma procesus. Neapšaubāmi, pētījumi šajā jomā atklās daudzu infekcijas un psihosomatisko slimību dabu. Kaut kad nākotnē psihologs varēs diagnosticēt personības struktūru nevis pēc psiholoģiskiem testiem, bet pēc tā ūdens analizēm, kas būs ņemts no cilvēka asins plazmas vai muguras smadzeņu šķidruma. Pagaidām savā centrā veicam pētījumus, fotografējot Kirliana starojumu. Metodi izstrādājis profesors Konstantīns Korotkovs un ar to varam redzēt cilvēka auru, kā arī cik lielā mērā ir bloķēta bioenerģija un dzīvību stimulējošie procesi. Bioķīmiskās analīzes to neuzrāda.

Ja ūdens glāzei uzlikts vāciņš, jūs taču nevarat to dzert, pirms neesat noņēmuši vāciņu. Līdzīgs process notiek organismā. Jāatbrīvo dzīvinošā bioenerģija, t. i., jānoņem visi ķermeni izveidojušies bloki. Tagad šo procesu īsteno kompleksi – sāk ar Kirliana laboratoriju, pēc auras diagnosticējot organisma stāvokli, tad pievienojas psihiatri un psihoterapeiti, kas veic psihoanalīzi, un ārsti, kuri pēta fizisko plānu. Sākam ar vārdu, kas ir signāls, skaņa, viļņi. Tas ir grūdiens, lai veicinātu psihoanalīzi. Daudzas emocijas fiksējas fiziskajā ķermenī. Ja tās atbrīvo, noņemot iekšējo spriedzi, ķermenis atslābinās, atbrīvojot bioloģisko enerģiju. Psihiskā terapija ir savienota ar intensīvu fizisko terapiju, un tieši šāda saikne ir būtiska veselības atjaunošanai. Šī psihiskā un fiziskā atslābināšanās ir ārstešanās noslēdzošais posms.

Lūk, piemērs. Mūsu radniecē Azerbaidžānā apprecējās bez vecāku svētības, un pārim nebija bērnu. Meita slepus ieradās pie mātes izlūgties viņas svētību. Abas ilgi lūdza Dievu. Pēc tam viens pēc otra sāka dzimt brīnišķīgi bērni.

Tas nāk no augšas, tāpēc lūgšanām ir liela nozīme. Pieminētās sievietes apziņā bija nostiprinājies psiholoģisks bloks: laulības bez svētības + vainas apziņa = nespēja ieņemt bērnu. Kopīgas

lūgšanas ar māti šo bloku noņēma, sievietē atjaunojās ticība savas rīcības pareizībai, ko stiprināja mātes atbalsts un Allāha svētība (ticīgais ir pārliecināts, ka Visaugstākais uzklausa viņa lūgšanas). Rezultātā atbrīvojās bloķētā bioenerģija, kas nepieciešama jaunas dzīvības radīšanai.

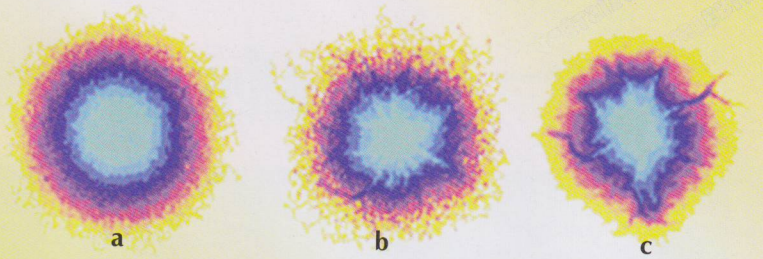
SVĒTŪDENS – NANOŪDENS

Atsevišķs temats ir svētūdens. Visi zinām, ka maksimāla aktivitāte un spēks piemīt ūdenim, kas iegūts akā, upē, no pazemes urbumiem un pat ūdensvada 19. janvārī – no pusnakts līdz trijiem rītā. To var ņemt arī 18. un 19. janvāra dienā. Šajā laikā mūsdienu pareizticīgo baznīcā ūdeni svēta. To dara, trīs reizes iegremdējot tajā krustu, pārmetot krustu, svētot, skaitot spēcīgas un sarežģītas lūgšanas, dziedot korāļus. 19. janvārī pareizticīgajiem ir vislielākie baznīcas svētki, kad viņi svin Jēzus kristīšanu. Tā ir diena, kad Jānis Kristītājs svētīja Jēzu Jordānas upē. Ticīgie dodas uz baznīcu, lai dabūtu svētūdeni visam gadam – ar to enerģētiski tīra un svēta mājokli, to dzer, lai dziedinātos no dažādām kaitēm. Svētūdenim ir liels spēks, bet – atbilstoši cilvēka ticībai. Baznīckungī skaidro, ka tas ir Dieva spēku apliecināošs brīnums, kas domāts neticīgajiem.

Un tomēr neticīgie turpina jautāt: “Kāpēc tas nebojājas, kāpēc dziedina?” Sanktpēterburgas zinātnieki noskaidroja, ka šajos datumos ņemtā svētītā ūdens optiskais blīvums ir lielāks nekā ūdenim, kas ņemts no tiem pašiem avotiem citās dienās, turklāt tas tuvs Jordānas upes ūdens blīvumam. Jaunākie atklājumi apliecina šī fenomena saikni ar nanoūdeni.

Pastāstīšu, kas pirms 9 gadiem gadījās vienā no starptautiskajiem kongresiem, kas bija veltīts jaunākajiem zinātnes atklājumiem. Paralēli darbojās vairākas sekcijas: fundamentālās zinātnes, lietīšķās zinātnes un medicīnas sekcija. Pēdējā zinātnieki runāja par ūdeni. Uz milzīga ekrāna projicēja tā izpētes rezultātus. Pētīšanai bija nodoti dažāda ūdens paraugi – no ūdensvada, avota, ūdenskrātuves. Dažas pīles pārbaudīja ar Kirliana metodi un demonstrēja uz ekrāna auru. Braucot uz norises vietu Sanktpēterburgā, nolēmām apstāties pie dievnama un paņemt svētīto ūdeni, ko iesniedzām pārbaudei. Uz ekrāna parādījās milzīgs uzliesmojums, un visas elektroniskās ierīces izgāja no ierindas. Sekcijas saņāksme līdz ar to beidzās.

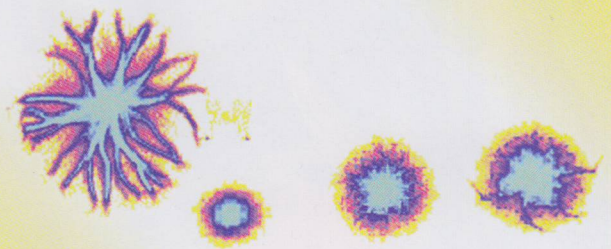
Toreiz neviens neprata šo procesu izskaidrot, tagad zinām, kas notika. Svētais ūdens ir strukturizējies par nanoūdeni, kurā pastāvīgi norisinās dzīvības process un izdalās bioenerģija. Datori un mērierīces paredzētas parastai videi un ierastam cilvēka fiziskajam stāvoklim. Svētūdens enerģija bija pārāk liela, tāpēc izraisīja elektrības īssavienojumam līdzīgu efektu.

Gāzizlādes vizualizācijas starojums ūdenī:

- a – destilēts,
- b – no Sanktpēterburgas ūdensvada,
- c – avota ūdens.

Piemēri avota ūdens uzņēmumos liecina par bioenerģijas klātbūtni tajā. No ūdensvada ņemtajā tā ir mazāk izteikta, tātad arī dzīvības enerģija vājāka. Destilētajā ūdenī bioenerģijas praktiski nav.

ūdens destilēts ūdens NaCl šķīdums vīns

Dievkalpojuma laikā ūdens bija saskāries ar dievišķo pasauli un mainījis savu struktūru. Nokļūdams cilvēka organismā, tas iedarbojas saskaņā ar mūsu iekšējo psihisko stāvokli.

Kad cilvēks dzer svētūdeni, tas ir kā grūdiens, lai rosinātu organismā veidoties nanoūdenim. Ja cilvēks ir grēcīgs, tad šis ūdens neiedarbojas, jo top piesārņots ar negatīvām emocijām. Eksperimenti pierādījuši: ja 80 l piesārņota ūdens pievieno pāris simtu ml svētīta ūdens, tas attīrās.

Bioenerģētiskie procesi, kuros piedalās ūdens, uztur bioloģisko funkciju iekšējo ritmu. Tie ir kā jutīgas antenas, kas uztver iekšējās svārstības jeb signālus. Nanoūdens nemitīgi rada bioenerģiju, kas ir pasaules uzbūves pamats, mūsu dzīve, darbība, sajūtas, mūsu tieksmes un potenciāls. MW

Ar Natāliju un Grigoriju Dvorkiniem sarunājās
Līga Zītara